

Berlin 1936

FØRSTE MAND: Har du lagt mærke til, hvordan martsviolernerne fuldstændig har haft held til at fortrænge partiveteraner som dig og mig?

ANDEN MAND: Det har du ret i. Måske var Hitler også hurtigere blevet Führer, hvis han havde ventet lidt længere med at hoppe på nazivognen.

Schwarze Korps, november 1935

1

Der sker mærkelige ting i Den Store Forførelers dunkle drømme ...

Her til morgen så jeg to mænd, SA'ere, stå på hjørnet af Friedrichstraße og Jägerstraße, i færd med at tage en rød *Der Stürmer*-montre ned fra bygningens mur. *Der Stürmer* er det antisemitiske tidsskrift, som udgives af Det Tredje Riges førende jødeforfølger, Julius Streicher. Disse udstillingsskabes visuelle effekt, med deres halvpornografiske stregtegninger af ariske jomfruer fastholdt i vellystne favntag af langnæsede uhyrer, har en tendens til at tiltrække evnesvage læsere, som sikkert oplever en overfladisk pirring. Respektable mennesker vil ikke have noget at gøre med dem. Men under alle omstændigheder anbragte de to SA-mænd *Stürmerkassen* på ladet af deres lastbil op ad adskillige andre. De gjorde ikke deres arbejde alt for omhyggeligt, for der var mindst et par kasser med knust glas.

En time senere så jeg de samme to mænd fjerne endnu en af disse *Stürmerkasser* ved et sporvognsstoppested foran rådhuset. Denne gang gik jeg hen til dem og spurgte, hvad det var, de foretog sig.

“Det er på grund af olympiaden,” sagde den ene. “Vi har ordre til at tage dem alle sammen ned for ikke at chokere de udenlandske gæster, som kommer til Berlin for at se legene.”

Efter min erfaring er en sådan følsomhed fra myndighedernes side ganske uhørt.

Jeg kørte hjem i min bil – det er en gammel sort Hanomag – og skiftede til mit sidste gode sæt tøj. Det er af lysegråt flannel og

kostede mig 120 mark, da jeg købte det for tre år siden, og det er af en kvalitet, der bliver mere og mere sjælden her i landet. Ligesom smør, kaffe og sæbe er nyt uldstof for det meste fremstillet af erstatningsmaterialer. De nye materialer fungerer godt nok, men er ikke særlig slidstærke og desuden temmelig ineffektive, når det drejer sig om at holde kulden ude om vinteren. Ja, eller for den sags skyld om sommeren.

Jeg kastede et blik på mig selv i soveværelsesspejlet og fandt så min bedste hat frem. Det er en bredskygget hat af mørkegrå filt med et mørkt baratheabånd omkring. Almindelig nok. Men ligesom Gestapo sætter jeg min hat anderledes end andre mænd, nemlig med skyggen lavere foran end bagpå. Dette har selvfølgelig den virkning, at mine øjne bliver skjult, så det bliver vanskeligere for folk at genkende mig. Det er en stil, der opstod i Berlins kriminalpoliti Kripo, hvor jeg også selv har den fra.

Jeg lod en pakke Muratti glide ned i jakkelommen, og efter forsigtigt at have taget et stykke gaveindpakket Rosenthal-porcelæn under armen forlod jeg min lejlighed.

Brylluppet fandt sted i Lutherkirche på Dennewitz Platz, lige syd for Potsdamer Bahnhof, og kun et stenkast fra brudens forældres hjem. Faderen, Herr Lehmann, var lokomotivfører ved Lehrter Bahnhof og kørte det såkaldte D-Zug, ekspresttoget, til Hamborg og tilbage fire gange om ugen. Bruden, Dagmarr, var min sekretær, og jeg anede ikke, hvordan jeg skulle klare mig uden hende fremover. Ikke fordi det var det, der optog mig mest. Jeg havde ofte selv tænkt på at gifte mig med Dagmarr. Hun var køn og god til at holde styr på mig, og på min specielle facon går jeg ud fra, at jeg elskede hende; men som 38-årig var jeg sikkert for gammel til hende, og måske også en anelse for kedelig. Jeg er ikke så meget for de vilde vover, og en pige som Dagmarr har fortjent lidt skæg i livet.

Og her stod hun så, i færd med at gifte sig med denne flyver. Overfladisk betragtet var han alt, hvad en pige kunne ønske sig: Han var ung og pæn, og i Nationalsocialistisk Flyverkorps' blågrå uniform var han indbegrebet af den flotte unge ariske mand. Men han skuffede mig alligevel, da jeg mødte ham ved

bryllupsreceptionen. Ligesom de fleste andre partimedlemmer virkede Johannes Buerckel som en mand, der tog sig selv særdeles alvorligt.

Det var Dagmarr, der foretog præsentationen. Johannes slog som forventeligt hælene sammen med et højt smæld og bøjede et kort øjeblik hovedet, før han gav mig hånden.

“Til lykke,” sagde jeg. “De er søreme en heldig mand. Jeg ville selv have spurgt hende, men jeg tror ikke, jeg ser lige så godt ud i uniform, som De gør.”

Jeg kiggede nærmere på hans uniform. På venstre brystlomme havde han SA's sportsmærke i sølv og pilotmærket, og over disse to udmærkelser det allestedsnærværende “skræmmemærke” – partiemblemet. Om venstre arm havde han hagekorsarmbåndet. “Dagmarr har fortalt mig, at De er pilot hos Lufthansa, men midlertidigt knyttet til Luftfartsministeriet, men jeg havde ingen anelse om ... Hvad var det, du sagde han var, Dagmarr?”

“Sportsflyver.”

“Ja, sådan var det. Sportsflyver. Ja, jeg havde altså ingen anelse om, at I fyre gik med uniform.”

Det krævede naturligvis ikke en opdager at regne ud, at “sportsflyver” var en af Det Tredje Riges fine eufemismer, og at den havde noget at gøre med hemmelig uddannelse af jagerpiloter.

“Han ser da strålende ud, gør han ikke?” spurgte Dagmarr.

“Og du ser selv vidunderlig ud, min egen,” kurrede brudgommen pligtskyldigst.

“Tilgiv mig, at jeg spørger, Johannes, men skal Tysklands luftvåben nu anerkendes officielt?” spurgte jeg.

“Flyvende Korps,” sagde Buerckel. “Det er et flyvende korps.” Det var alt, hvad han svarede. “Og De, Herr Gunther – privatdetektiv, hva’ba? Det må være interessant.”

“Privatefterforsker,” rettede jeg ham. “Det har sine spændende øjeblikke.”

“Hvilke typer sager efterforsker De?”

“Næsten alting, bortset lige fra skilsmissesager. Folk opfører sig mærkeligt, når de bliver bedraget af deres koner eller mænd, eller når de selv fører nogen bag lyset. Jeg blev engang hyret af

en kone til at fortælle hendes mand, at hun havde i sinde at forlade ham. Hun var bange for, at han ville skyde hende. Så fortalte jeg ham det, og søreme om han ikke forsøgte at skyde *mig*. Jeg tilbragte tre uger på Skt. Gertrauden med halsen i gips. Og så var jeg færdig med ægteskabelige uoverensstemmelser for altid. Nu tager jeg alle mulige sager, fra forsikringsefterforskning over bevogtning af bryllupsgaver til opstøvning af forsvundne personer – både dem, politiet ikke allerede kender til, og de andre. Det er faktisk et område, det virkelig er gået frem for, siden nationalsocialisterne overtog magten.” Jeg smilede så forekommende, jeg kunne, og viftede antydende med øjenbrynene. “Vi har vist alle sammen fået et eller andet ud af nationalsocialismen, har vi ikke? En samling martsviolener er vi.”

“Du skal ikke tage dig af Bernhard,” sagde Dagmarr. “Han har en mærkelig humor.” Jeg ville have sagt noget mere, men orkestret begyndte at spille, og Dagmarr førte klogeligt Buerckel ud på dansegulvet, hvor de blev modtaget med varm applaus.

Da den mousserende vin begyndte at kede mig, gik jeg ind i baren for at se, om jeg kunne få en rigtig drink. Jeg bestilte en Bock og et glas Klares – den klare, farveløse kartoffelsnaps, jeg godt kunne lide. Jeg drak dem ret hurtigt og bestilte et nyt sæt.

“Man bliver tørstig af bryllupper,” sagde den lille mand ved siden af mig. Det var Dagmarrs far. Han stod med ryggen til baren og iagttog stolt sin datter. “Ligner virkelig et billede, ikke sandt, Herr Gunther?”

“Jeg ved ikke, hvordan jeg skal klare mig uden hende,” sagde jeg. “Måske kunne De overtale hende til at skifte mening og fortsætte hos mig. De har sikkert brug for pengene. Unge par har altid brug for penge, når de lige er blevet gift.”

Herr Lehmann rystede på hovedet. “Jeg er bange for, at der kun findes ét arbejde, som Johannes og hans nationalsocialistiske regering anser en kvinde for kvalificeret til, og det er den slags, der følger efter ni måneders ventetid.” Han tændte sin pipe og pulsede filosofisk på den. “Og jeg går ud fra,” sagde han, “at de ansøger om et af de dér familielån, Det Tredje Rige tilbyder, og det vil jo forhindre hende i at arbejde, ikke sandt?”

“Jo, det har De nok ret i,” sagde jeg og skyllede min snaps

ned. Jeg så hans ansigtsudtryk sige, at han aldrig ville have troet, jeg var drunker, og derfor tilføjede jeg: "De må ikke lade Dem narre af snapsen, Herr Lehmann. Jeg bruger den simpelthen som mundskyllemiddel, men jeg er altså for doven til at spytte stadset ud igen." Han lo lidt ad dén, før han klappede mig på ryggen og bestilte to store krus. Mens vi drak dem, spurgte jeg ham, hvor det lykkelige par skulle hen på bryllupsrejse.

"Til Rhinen," sagde han. "Wiesbaden. Frau Lehmann og jeg selv var i Königstein i sin tid. Det er et dejligt område. Han kan bare ikke være så længe væk, før han skal af sted igen på en eller anden *Kraft durch Freude*-tur."

"Skal han? Hvorhen?"

"Middelhavet."

"Og den tror De på?"

Den gamle mand rynkede panden. "Nej," sagde han bistert. "Jeg har ikke sagt noget til Dagmarr, men jeg går ud fra, at han i virkeligheden skal til Spanien ..."

"... og i krig."

"Og i krig, ja. Mussolini har jo hjulpet Franco, og så vil Hitler ikke stå tilbage, vel? Han er ikke rigtig lykkelig, før han får os viklet ind i endnu en forpulet krig."

Derefter drak vi noget mere, og senere dansede jeg med en pæn lille strømpedisponent fra Grünfelds stormagasin. Hun hed Carola, og jeg overtalte hende til at gå sammen med mig. Vi gik over til Dagmarr og Buerckel for at ønske dem held og lykke. Det var ret underligt, tænkte jeg, at Buerckel netop skulle vælge dette øjeblik til at hentyde til min krigsindsats.

"Dagmarr fortæller mig, at De har været ved den tyrkiske front." Var han alligevel lidt nervøs ved at skulle til Spanien, tænkte jeg. "Og at De fik et Jernkors."

Jeg trak på skuldrene. "Kun af anden grad." Dét handlede det altså om, tænkte jeg: Flyveren var ude efter æresbevisninger.

"Men trods alt et Jernkors", sagde han. "Selv der Führers var af anden grad."

"Ja, ham kan jeg jo ikke tale for, men så vidt jeg selv husker, var det relativt let for en soldat hen imod krigens slutning at få et kors af anden grad, forudsat han var ærlig – relativt ærlig –

og tjente ved fronten. De fleste medaljer af første grad blev jo givet til mænd på kirkegårde. Jeg fik mit Jernkors for at holde mig på afstand af problemerne." Jeg var ved at tale mig varm. "Hvem ved," sagde jeg, "hvis alting går, som det skal, får De måske selv et en dag. Det ville se pænt ud på en flot uniformsjakke som den dér."

Musklerne i Buerckels slanke unge ansigt strammedes. Han bøjede sig fremover og fornemmede min ånde.

"De er beruset," sagde han.

"*Si*," sagde jeg. Jeg vendte mig usikkert bort. "*Adios, hombre.*"

2

Det var sent, over et, da jeg endelig kørte hjem til min lejlighed i Trautenaustraße, der ligger i Wilmersdorf – et beskedent kvarter, men dog en del bedre end Wedding, hvor jeg voksede op. Gaden løber mod nordøst fra Güntzelstraße forbi Nikolsburger Platz, hvor der ligger et springvand, som vel nærmest er en seværdighed, midt på pladsen. Jeg boede ikke så dårligt i den ende af gaden, der stødte op til Prager Platz.

Mens jeg tankefuldt røg en cigaret i min bil, skammede jeg mig over, at jeg havde drillet Buerckel for øjnene af Dagmarr, og over de friheder jeg havde taget mig med strømpedisponenten Carola ved guldfiskedammen i Tiergarten. Jeg måtte indrømme for mig selv, at Dagmarrs bryllup havde påvirket mig mere, end jeg ville have troet. Jeg kunne godt se, at der ikke var vundet noget ved at blive ved med at ruge over det. Jeg regnede ikke med, jeg kunne glemme hende, men det var dog nogenlunde sikkert, at jeg kunne finde en del forskellige måder at slå hende ud af hovedet på.

Det var først, da jeg stod ud af bilen, at jeg bemærkede den store mørkeblå Mercedes cabriolet, som holdt parkeret omkring tyve meter længere nede ad gaden, og de to mænd, der stod og lænede sig op ad den, som om de ventede nogen. Jeg strammede mig op, da en af de to smed sin cigaret fra sig og hurtigt kom hen imod mig. Da han kom nærmere, så jeg, at han var for velsoigneret til at være fra Gestapo, og at den anden var i chaufføruniform, selv om han ville have set en del mere naturlig ud i leopardskindstrikot, sin kabaretvægtløfterfysik taget i betragtning. Hans mindre end diskrete tilstedeværelse gav den velklædte yngre mand en iøjnefaldende selvtillid.

“Herr Gunther? Er De Herr Bernhard Gunther?” Han standede foran mig, og jeg sendte ham mit barskeste blik – sådan et, der kan få en bjørn til at blinke. Jeg er ikke så vild med folk, der prajer mig uden for min opgang klokken et om natten.

“Nej, jeg er hans bror. Han er ikke i byen i øjeblikket.” Manden smilede bredt. Den købte han ikke.

“Herr Gunther, privatefterforskeren? Min arbejdsgiver vil gerne tale et par ord med Dem.” Han pegede på den store Mercedes. “Han venter i bilen. Jeg har talt med portnerkonen, og hun fortalte mig, at De ville vende tilbage her til aften. Det var for tre timer siden, så De forstår, vi har ventet et godt stykke tid. Det er faktisk temmelig presserende.”

Jeg løftede håndledet og kastede et blik på uret.

“Kære ven, klokken er tyve minutter i to om natten, så hvad det end er, De vil sælge, er jeg ikke interesseret. Jeg er træt og beruset, og jeg vil i seng. Jeg har et kontor på Alexanderplatz. Gør mig den tjeneste at vente til i morgen.”

Den unge mand, som var en behagelig fyr med et frisk ansigt og knaphulsblomst, afskar mig vejen. “Jeg kan ikke vente til i morgen,” sagde han, og så smilede han indtagende. “Vær nu sød at tale med ham, bare et øjeblik – jeg beder Dem.”

“Tale med hvem?” brummede jeg og kastede et blik i retning af bilen.

“Her er hans kort.” Han rakte mig det, og jeg stirrede dumt på det, som om det var en lodseddel med gevinst. Han lænede sig frem og læste teksten op for mig uden at vende kortet. “Dr. Fritz Schemm, tysk advokat, Schemm & Schellenberg, Unter den Linden 67. Det er en god adresse.”

“Bestemt,” sagde jeg. “Men en advokat, der er ude midt om natten, og så fra sådan et fint firma? De må da vist mene, jeg tror på nisser.” Men jeg fulgte alligevel med ham hen til bilen. Chaufføren åbnede døren. Jeg anbragte den ene fod på trinbrættet og kiggede ind i bilen. En eau de cologne-duftende mand lænede sig fremad. Hans ansigtstræk var umulige at se i skyggen, og da han åbnede munden, var hans stemme kold og uvenlig, som om han sad på toilettet og pressede.

“De er Gunther, privatdetektiven?”

“Det er korrekt,” sagde jeg, “og De må være ...” – jeg lod, som om jeg læste hans visitkort – “... dr. Fritz Schemm, tysk advokat”. Jeg udtalte ordet “tysk” med bevidst sarkastisk emfase. Jeg har altid hadet det ord på visitkort og skilte på grund af dets antydning af racemæssig respektabilitet, og ikke mindst nu, hvor det – i hvert fald for så vidt angår advokater – er komplet overflødigt, eftersom jøderne alligevel har fået forbud mod at praktisere. Jeg kunne lige så lidt finde på at beskrive mig selv som “tysk privatefterforsker”, som jeg ville kalde mig “luthersk privatefterforsker” eller “asocial privatefterforsker”, selv om jeg er – eller engang var – alt dette (nu til dags er det sjældent at se mig gå i kirke). Det er sandt nok, at en masse af mine klienter er jøder. Det er meget profitabelt at gøre forretninger med dem (de betaler kontant), og deres ærinde er altid det samme – forsvundne personer. Resultatet er også i ret høj grad det samme hver gang: et lig dumpet i Landwehr-kanalen med hilsen fra Gestapo eller SA, et ensomt selvmord i en robåd på Wannsee, eller et navn på en af politiets lister over straffefanger, der er sendt i KZ-lejr. Derfor kunne jeg fra første færd ikke lide denne advokat, denne tyske advokat.

Jeg sagde: “Hør nu, Herr Doktor, som jeg lige sagde til den unge fyr her, så er jeg træt og har drukket tilstrækkeligt til ikke at spekulere på, at jeg også har en bankbestyrer, der er bekymret for min økonomiske overlevelse.” Schemm rakte hånden ned i jakkelommen, og jeg rørte mig ikke engang, hvilket blot viser, hvor bedugget jeg må have været. Men han fremdrog bare sin tegnebog.

“Jeg har forhørt mig om Dem og fået oplyst, at De leverer et pålideligt stykke arbejde. Jeg har brug for Deres assistance et par timer nu, og for den vil jeg betale 200 Reichsmark, eller med andre ord en ugeløn.” Han anbragte sin tegnebog på knæet og fandt to af de blå frem, som han lagde på buksebenet. Det kunne ikke være let for ham, eftersom han kun havde én arm. “Og bagefter kører Ulrich Dem hjem.”

Jeg tog sedlerne. “Hvad fanden,” sagde jeg. “Jeg skulle jo bare op i seng og sove. Det kan jeg altid gøre.” Jeg dukkede hovedet og satte mig ind i bilen. “Lad os så komme af sted, Ulrich.”

Døren smækkede, og Ulrich satte sig ind på førersædet, mens den unge mand tog plads ved siden af ham. Vi satte kursen vestpå.

“Hvor skal vi hen?” spurgte jeg.

“Det kommer vi til, Herr Gunther,” sagde han. “Tag bare en drink eller en cigaret, hvis De har lyst.” Han åbnede en cocktailbar, der så ud, som om den var hentet op fra *Titanic*, og fandt en cigaretæske frem. “De er amerikanske.”

Jeg sagde ja til smøgen, men nej til en drink. Når folk er villige til at slippe 200 mark så uanfægtet som dr. Schemm, betaler det sig at holde hovedet klart.

“Vil De være rar at tænde for mig?” spurgte Schemm, mens han anbragte en cigaret mellem læberne. “Tændstikker er det eneste, jeg ikke kan magte. Jeg mistede armen under Ludendorff i forbindelse med erobringen af fortet i Liège. Har De gjort militærtjeneste?” Stemmen var forfinet eller ligefrem blid: blød og langsom, med kun en anelse ondskabsfuldhed. Sådant en stemme, tænkte jeg, der kunne få folk til at udlevere sig selv nok så nydeligt. Sådant en stemme, der ville have tjent sin ejer godt, hvis han havde arbejdet for Gestapo. Jeg tændte for os begge og lænede mig tilbage i Mercedesens store bagsæde.

“Ja, jeg var i Tyrkiet.” Du godeste, hvor var der mange mennesker, som lige pludselig interesserede sig for mine krigsbedrifter. Jeg spekulerede på, om jeg ikke hellere måtte ansøge om et Alte Kameraden-embem. Jeg stirrede ud ad vinduet og opdagede, at vi var på vej forbi Grunewald, skovområdet vest for byen, op til Havel-floden.

“Officer?”

“Sergent.” Jeg kunne høre ham smile.

“Jeg var major,” sagde han, og så var jeg sat på plads. “Og så blev De politimand efter krigen?”

“Nej, ikke lige med det samme. Jeg var embedsmand et stykke tid, men jeg kunne ikke holde rutinearbejdet ud. Jeg kom ikke til politiet før i 1922.”

“Og hvornår forlod De det igen?”

“Hør nu, Herr Doktor, der var så vidt jeg husker ikke knyttet

nogen betingelse til dette møde om, at jeg skulle krænge hele min fortid ud for Dem.”

“Det må De undskylde,” sagde han. “Jeg var bare nysgerrig efter at vide, om De forlod politiet af egen tilskyndelse eller ...”

“Eller blev puffet ud? De tager Dem ellers en vis frihed med sådan et spørgsmål, Schemm.”

“Gør jeg?” spurgte han uskyldigt.

“Men jeg skal svare alligevel. Jeg tog selv min hat. Men jeg tør godt vædde på, at de havde luget mig ud sammen med alle de andre, hvis jeg bare havde ventet længe nok. Jeg er ikke nationalsocialist, men jeg er sgu heller ikke kommunist. Jeg afskyr bolsjevismen lige så meget, som Partiet gør, eller som jeg i hvert fald tror det gør. Men det er ikke helt nok for det moderne Kripo eller Sipo, eller hvad de kalder det nu. Efter deres opfattelse er man imod, hvis man ikke er for.”

“Og så forlod kriminaloverbetjenten Kripo.” Han holdt en pause og tilføjede så med påtaget forbløffelse, “for at blive husdetektiv på Hotel Adlon.”

“De er ret sød,” vrængede jeg, “sådan at stille mig en bunke spørgsmål, når De allerede kender svarene.”

“Min klient kan godt lide at vide noget om de mennesker, der arbejder for ham,” sagde han udglattende.

“Jeg har ikke påtaget mig sagen endnu. Måske afviser jeg den, bare for at se Deres ansigtsudtryk.”

“Måske. Men det ville være dumt af Dem. Der er et helt dusin af Deres slags i Berlin – privatefterforskere.” Han udtalte min profession med mere end en smule afsky.

“Hvorfor så vælge mig?”

“De har arbejdet for min klient tidligere, indirekte. For et par år siden udførte De en forsikringsefterforskning for Germania Livsforsikring, hvori min klient er en betydelig aktionær. Mens Kripo stadig famlede rundt i blinde, lykkedes det Dem at finde frem til nogle stjalne obligationer.”

“Det husker jeg godt.” Og jeg havde mine gode grunde til at huske det. Det havde været en af mine første sager, efter at jeg havde forladt Adlon og slået mig ned som privatefterforsker. “Jeg var heldig.”

“Man skal heller aldrig undervurdere heldet,” sagde Schemm opblæst. Næ, næ, tænkte jeg, se bare på der Führer.

Vi var nu i udkanten af Grunewald – i Dahlem, hvor nogle af de rigeste og mest indflydelsesrige mennesker i landet boede, bl.a. familien von Ribbentrop. Vi kørte op foran en enorm smedejernslåge, der var ophængt mellem kraftige mure, og den unge mand måtte ud og bokse med den for at få den op. Ulrich kørte direkte ind.

“Kør videre,” beordrede Schemm. “Lad være at vente. Vi er sent nok på den i forvejen.” Vi kørte i fem-seks minutter hen ad en allé, før vi kom til en stor, grusbelagt gårdsplads foran den aflange midterbygning og de to sidefløje, der udgjorde huset. Ulrich standsede ved et lille springvand og sprang ud for at åbne døren. Vi stod ud.

Rundt om hele gårdspladsen var der en arkade under et tag hvilende på kraftige bjælker og søjler af træ, og den afpatruljeredes af en mand med et par onskabsfuldt udseende dobermannpinschere. Der var ikke meget lys bortset fra vognlygten ved hoveddøren, men så vidt jeg kunne se, var huset hvidt med stenpudsede vægge og højt mansardtag – på størrelse med et mellemstort hotel af den slags, jeg ikke havde råd til. Et eller andet sted mellem træerne bag huset skreg en påfugl om hjælp.

Da jeg kom nærmere til hoveddøren, fik jeg for første gang et ordentligt indtryk af doktoren. Jeg går ud fra, han var, hvad man kalder en pæn mand. Eftersom han var mindst halvtreds, ville man vel sige, at han så distingveret ud. Han var højere, end han havde virket, da han sad på bilens bagsæde, og omhyggeligt klædt, om end med total ligegyldighed over for moden. Han var i en flip så stiv, at man kunne have skåret brød med den, et nålestribet jakkesæt i en lysegrå nuance, flødefarvet vest og gamacher; hans hånd var iført en grå gedeskindshandske, og på det pænt kortklippede grå hår havde han en stor, grå hat med en skygge, der omgav den høje puld som en voldgrav et slot. Han lignede en gammel ridderrustning.

Han førte mig hen mod den store mahognidør, der gik op og afslørede en butler med askegråt ansigt. Han trådte til side, og vi krydsede tærsklen og trådte ind i den store hall. Det var sådan

en hall, hvor man følte sig udvalgt ved blot at være blevet lukket ind. To trapper med skinnende hvide gelændere førte ovenpå, og ned fra loftet hang en lysekroner, der var større end en kirkeklokke og mere prangende end en strippers øreringe. Jeg noterede mig, at jeg hellere måtte forhøje mit honorarkrav.

Butleren, der var araber, bukkede alvorsfuldt og udbad sig min hat.

“Den beholder jeg selv, hvis De ikke har noget imod det,” sagde jeg og drejede den i hænderne. “Så får jeg sikkert lettere ved at holde fingrene fra sølvtøjet.”

“Som De ønsker.”

Schemm rakte butleren sin hat, som om han hørte til i disse kredse. Det gjorde han måske også, men hvad angik advokater, var det altid mit udgangspunkt, at de var kommet til deres velstand og position som følge af griskhed og ved skændige midler. Jeg havde endnu aldrig mødt en af slagsen, jeg kunne stole på. Sin handske fjernede han med en næsten akrobatisk fingerbevægelse, før han lagde den ned i hatten. Så rettede han på slipset og bad butleren melde vores ankomst.

Vi ventede i biblioteket. Det var ikke stort efter en Bismarcks eller en von Hindenburgs normer: Man kunne næppe have parkeret mere end seks biler mellem det rigsdagsstore skrivebord og døren. Biblioteket var udsmykket i tidlig Lohengrin-stil med store bjælker, våben på væggene og et ildsted i granit, hvori en brændekævlé knitrede stilfærdigt. Der var masser af bøger af den slags, man køber i metervis: tyske digtere og filosoffer og jurister, som jeg måske tør hævde at kende lidt til, men kun fra navne på gader, caféer og barer.

Jeg spadserede en tur rundt i rummet. “Hvis jeg ikke er tilbage om fem minutter, sender De et eftersøgningshold ud.”

Schemm sukkede og satte sig i en af de to lædersofaer, der stod vinkelret ud fra ildstedet. Han tog et tidsskrift på hylden og lod, som om han læste. “Giver disse små knaldhytter Dem ikke klaustrofobi?” Schlemm sukkede pirreligt – som en gammeljomfru, der mærkede lugten af gin i pastorens ånde.

“Sæt Dem nu ned, Herr Gunther,” sagde han.

Jeg ignorerede ham. Mens jeg fingererede ved de to hundred-

marksedler i min bukselomme for at holde mig vågen, zigzaggede jeg over til skrivebordet og lod blikket løbe hen over dets grønne læderoverflade. Der lå et eksemplar af *Berliner Tageblatt*, læst, og et par halvmåneformede briller, en pen og et tungt mesingaskæbæger med et veltygget cigarskod. Ved siden af stod den æske Havanacigarer, hvorfra skoddet var kommet. Desuden var der en bunke breve og adskillige sølvindrammede fotografier. Jeg kastede et blik på Schemm, der havde besvær med sit tidsskrift og sine øjenlåg, før jeg tog et af de indrammede fotografier op i hånden. Hun var mørk og køn og havde en fyldig skikkelse, netop som jeg godt kan lide dem – selv om jeg vidste, at hun ikke netop ville finde min konversation efter middagen uimodståelig. Så meget fortalte hendes akademiske kappe mig.

“Hun er smuk, synes De ikke?” sagde en stemme ovre fra døren. Den fik Schemm til at rejse sig fra sofaen. Det var en syngende stemme med en let berlinsk accent. Jeg vendte mig for se den talende i øjnene og fik øje på en mand af ubetydelig størrelse. Hans ansigt var rødmosset og ophovnet og præget af en sådan fortvivlelse, at jeg ikke genkendte det. Mens Schemm havde travlt med at bukke, mumlede jeg noget pænt om pigen på fotografiet.

“Herr Six,” sagde Schemm med mere underdanighed end en sultans konkubine, “må jeg præsentere Herr Bernhard Gunther”. Han vendte sig mod mig, og nu forandredes hans stemme som en afspejling af min mere beskedne banksaldo. “Dette er Herr Doktor Hermann Six.” Det var mærkeligt, tænkte jeg, at alle og enhver i de højere kredse var doktorer. Jeg gav ham hånden, og min nye klient fastholdt den ubehageligt længe, mens han så mig ind i øjnene. Det er der mange klienter, som gør. De tror, at de kan dømme om en mands karakter, og de har ikke i sinde at afsløre deres flove små problemer for en mand, der ser upålidelig eller uærlig ud. Derfor er det meget heldigt, at jeg ser ud som en, der er stabil og pålidelig. Under alle omstændigheder var den nye klients øjne blå, store og fremstående og havde et mærkeligt vandigt skær, som om han lige var trådt ud af en sennepsgassky. Det var med en vis forbløffelse, jeg forstod, at manden måtte have grædt.

Six slap min hånd og tog det fotografi, jeg netop havde set på. Han stirrede på det i flere sekunder og sukkede så dybt.

“Hun var min datter,” sagde han med grådkvalt stemme. Jeg nikkede tålmodigt. Han lagde fotografiet med billedsiden nedad på bordet og skubbede sit abeklippede grå hår hen over panden. “Var, for hun er død.”

“Det gør mig ondt,” sagde jeg alvorligt.

“Det behøver De ikke sige,” sagde han. “For hvis hun havde været i live, havde De ikke stået her og haft en mulighed for at tjene en masse penge.” Jeg lyttede – han talte mit sprog. “Ser De, hun er blevet myrdet.” Han holdt en kunstpause for effektens skyld. Den slags gør klienterne tit, men ham her var god til det.

“Myrdet,” gentog jeg, målløs.

“Myrdet.” Han trak i et af sin løse elefantører, før han stak sine knudrede hænder ned i lommerne på det uformelige navyblå jakkesæt. Jeg kunne ikke lade være med at bemærke, at hans manchetter var flossede og snavsede. Jeg havde aldrig set en stålmillionær før (jeg havde hørt om Hermann Six: Han var en af Ruhr-distriktets førende industrimænd), men ham her virkede mærkelig på mig. Han stod og vuggede på fødderne, og jeg kiggede ned på hans sko. Man kan sige en masse ud fra en klients sko (det er det eneste, jeg har fra Sherlock Holmes). Six’ sko var lige til Vinterhjælpen (den Nationalsocialistiske Hjælpeorganisation, hvortil man sender alt sit gamle tøj). Men tyske sko er under alle omstændigheder ikke så meget værd. Erstatningslæderet er som karton – og noget tilsvarende gælder kødet og kaffen og smørret og tøjet. Men før at vende tilbage til Herr Six, havde jeg ikke opfattet ham som så sorgtyngt, at han ligefrem sov i sit tøj. Nej, jeg besluttede mig til at mene, at han måtte være en af de excentriske millionærer, man sommetider læser om i aviserne: De bruger ingen penge på noget som helst, hvilket er grunden til, at de i sin tid er blevet rige.

“Hun blev skudt ned, med koldt blod,” sagde han bittert. Jeg kunne se, at det ville blive en lang nat. Jeg fandt mine cigaretter frem.

“Har De noget imod, at jeg ryger?” spurgte jeg. Han kom tilsyneladende en smule til sig selv ved mit spørgsmål.

“Jeg beder Dem undskylde, Herr Gunther,” sukkede han. “Jeg glemmer helt mine gode manerer. Vil De have en drink eller noget andet?” “Noget andet” lød herligt, f.eks. en dejlig himmelseng, men jeg bad om en kop mokka i stedet. “Fritz?”

Schemm rørte på sig i den store sofa. “Tak, bare et glas vand,” sagde han ydmygt. Six trak i klokkestrengen, og derpå udvalgte han sig en stor sort cigar fra kassen på skrivebordet. Han bad mig sidde, og jeg faldt ned i den anden sofa, over for Schemm. Six tog et lys og holdt det hen til ilden. Så tændte han sin cigar og satte sig ved siden af manden i gråt. Bag ham gik døren til biblioteket op, og en ung mand på omkring 35 kom ind i rummet. Et par uindfattede briller, som omhyggelig var anbragt for enden af en bred, næsten negroid næse, stod i modsætning til hans atletiske kropsbygning. Han tog dem af og stirrede forlegent på mig og derpå på sin arbejds giver.

“Skal jeg være med ved dette møde, Herr Six?” spurgte han. Hans accent tydede svagt på Frankfurt.

“Nej, det er ikke nødvendigt, Hjalmar,” sagde Six. “Gå De bare i seng. Måske gider De bede Farraj kom med en mokka og et glas vand, og så min sædvanlige.”

“Øh, skal ske, Herr Six.” Igen så han på mig, og jeg kunne ikke finde ud af, om min tilstedeværelse generede ham eller ej, så jeg noterede mig, at jeg skulle se at få talt med ham, når jeg fik mulighed for det.

“Der er lige en ting mere,” sagde Six og vendte sig i sofaen. “Mind mig om, at vi skal gennemgå begravelsesarrangementet sammen i morgen tidlig. Jeg vil bede Dem føre tilsyn med det hele, mens jeg er borte.”

“Meget vel, Herr Six.” Og dermed ønskede han os godnat og forlod rummet.

“Og nu Dem, Herr Gunther,” sagde Six, da døren var lukket. Han talte med Havanacigaren i mundvigen, så han lignede en markedsudråber og lød som et bolsjesuttende barn. “Jeg vil gerne undskylde, at jeg har hentet Dem hertil på dette ukristelige tids-

punkt. Men jeg er en travl mand. Og først og fremmest må De forstå, at jeg også hæger meget om mit privatliv.”

“Men alligevel har jeg vist hørt om Dem, Herr Six.”

“Det er meget muligt. I min position er jeg nødt til at være protektor for mange sager og sponsor for mange velgørende organisationer – De ved, hvad jeg mener. Rigdom indebærer forpligtelser.”

Det gør et udendørs lokum også, tænkte jeg. Ved tanken om, hvad der ville følge, gabte jeg indvendig. Højt sagde jeg: “Det kan jeg sandelig godt forestille mig,” med en sådan forstilt forståelse, at han et kort øjeblik tøvede, før han fortsatte med de fortærskede fraser, jeg havde hørt så mange gange før. “Behov for diskretion” og “intet ønske om at blande myndighederne ind i mine affærer” og “total respekt for fortrolighed” osv. osv. Det er problemet med mit job. Folk holder altid foredrag for mig om, hvordan jeg skal forholde mig i deres sager, næsten som om de ikke helt stolede på mig, eller som om man var nødt til hæve niveauet for at få lov at arbejde for dem.

“Hvis jeg kunne tjene mere som ikke-helt-så-privatefterforsker, havde jeg såmænd forsøgt det for længe siden,” svarede jeg. “Men inden for mit fag er åbenmundethed ikke godt for forretningen. Det rygtes, og et par veletablerede forsikringsselskaber og advokatkontorer, som jeg kan kalde mine faste kunder, ville gå andre steder hen. Jeg ved jo, at De har tjekket mig på forhånd, så lad os nu bare komme til sagen, skal vi ikke?” Det interessante ved de rige er, at de godt kan lide at få at vide, hvor de skal af. De forveksler det med ærlighed. Six nikkede anerkendende.

På dette tidspunkt kom butleren lydløst ind i rummet, som et gummihjul hen over et bonet gulv. Han lugtede svagt af sved og noget krydret, mens han serverede kaffen, vandet og sin herres cognac med et tomt udtryk i øjnene, som en mand der skifter ørepropper seks gange dagligt. Jeg nippede til min kaffe og tænkte, at jeg kunne have fortalt Six, at min halvfemsårige bedstemor var løbet bort med der Führer, og butleren ville have fortsat med at servere drinks uden så meget som at hæve et øjenbryn. Jeg sværger på, at jeg dårligt nok opdagede, at han forlod rummet.

“Det fotografi, De kiggede på, er taget for nogle få år siden, ved min datters afgangseksamen. Derefter var hun lærer ved Arndt Realschule i Berlin-Dahlem.” Jeg fandt en fyldepen og forberedte mig på at tage notater bag på Dagmarrs bryllupsinvitation. “Nej,” sagde han, “De skal ikke notere, bare lytte. Herr Schemm vil forsyne Dem med et komplet informationsmateriale, når dette møde er forbi.

Faktisk var hun en ret god skolelærer, selv om jeg ærlig talt kunne have ønsket mig, at hun havde brugt sit liv til noget andet. Grete – ja, jeg glemte at nævne hendes navn – Grete havde den smukkeste sangstemme, og jeg ønskede, at hun skulle synge professionelt. Men i 1930 giftede hun sig med en ung jurist ved Berlins politiret. Hans navn var Paul Pfarr.”

“Var?” sagde jeg. Min afbrydelse fremkaldte endnu en gang hans dybe suk.

“Ja, jeg skulle have nævnt det. Jeg er bange for, at han også er død.”

“Altså to mord,” sagde jeg.

“Ja,” sagde han forlegent. “To mord.” Han fandt sin tegnebog og et fotografi frem. “Det her blev taget ved deres bryllup.”

Der var ikke meget at sige, ud over at festen ligesom de fleste bryllupsreceptioner i overklassen var blevet holdt på Hotel Adlon. Jeg genkendte den karakteristiske Hviskende Fontænes Pagode med de udskårne elefanter i Adlons Goethe-have. Jeg undertrykte et ægte gab. Det var ikke noget specielt godt fotografi, og jeg havde fået mere end nok af bryllupper for halvdagen. Jeg rakte det tilbage.

“Et pænt par,” sagde jeg og tændte endnu en Muratti. Six’ sorte cigar var gået ud og lå fladt på bunden af det runde mesingaskæbæger.

“Grete underviste indtil 1934, da hun ligesom så mange andre kvinder mistede sit job – som offer for regeringens almindelige diskrimination mod arbejdende kvinder under beskæftigelseskampagnen. Samtidig fik Paul en stilling i indenrigsministeriet. Ikke længe efter døde min første kone, Lisa, og Grete blev meget deprimeret. Hun begyndte at drikke og komme sent hjem. Men for blot et par uger siden virkede det, som om hun var blevet

sit gamle selv igen." Six betragtede gnavent sin cognac, før han skyllede den ned i én slurk. "Og så for tre nætter siden døde Paul og Grete under en brand i deres hjem i Lichterfelde-Ost. Men før der blev sat ild til huset, var de begge to blevet skudt flere gange, og pengeskabet var blevet tømt."

"Nogen idé om, hvad der var i pengeskabet?"

"Jeg sagde til folkene fra Kripo, at jeg ikke havde den fjerreste anelse om det."

Jeg læste mellem linjerne og sagde: "Men det var ikke helt sandt, vel?"

"Jeg ved ikke, hvad hovedparten af indholdet var. Men der var én ting, jeg faktisk havde kendskab til, og som jeg ikke oplyste noget om."

"Hvorfor dog ikke, Herr Six?"

"Fordi jeg ville foretrække, at de ikke vidste noget."

"Og hvad mig angår?"

"Den pågældende genstand giver Dem en glimrende mulighed for at spore morderen, før politiet finder ham."

"Og så?" Jeg håbede, at han ikke havde planlagt nogen privat henrettelse, for jeg havde ikke rigtig kræfter til at tage livtag med min samvittighed, især når der stod en masse penge på spil.

"Før De overgiver morderen til myndighederne, skal De skaffe mig det stjålne tilbage. De må under ingen omstændigheder få fingre i det."

"Hvad er det mere præcis, vi taler om?"

Six foldede hænderne tankefuldt, åbnede dem igen og slog så armene om sig selv som en anden selskabs luder, mens han så udforskende på mig.

"Fortroligt, selvfølgelig," brummede jeg.

"Juveler," sagde han. "Ser De, Herr Gunther, min datter døde uden at have oprettet testamente, og derfor tilfalder alle hendes ejendele hendes mands bo. Og Paul har faktisk gjort testamente, hvori han overlader alt til Det Tredje Rige." Han rystede på hovedet. "Kan De forestille Dem en sådan dumhed, Herr Gunther? Han testamenterede landet alt. Alt. Man kan næsten ikke tro det."

"Så har han jo været patriot."

Six opfattede ikke ironien i min bemærkning. Han prustede foragteligt. "Min kære Herr Gunther, han var nationalsocialist. De folk tror, de er de første, der nogensinde har elsket fædrelandet." Han smilede bistert. "Jeg elsker mit land. Og ingen giver mere end jeg. Men jeg kan simpelthen ikke bære tanken om, at det skal beriges yderligere på min bekostning. Forstår De det?"

"Det tror jeg nok."

"Og ikke bare det. Juvelerne har været hendes mors, så helt bortset fra deres egenverdi, som jeg kan forsikre er betydelig, er de også af en vis affektionsverdi."

"Hvor meget er de værd?"

Schemm rørte på sig for at fremkomme med nogle kendsgerninger og tal. "Jeg tror, jeg kan være behjælpelig på dette punkt, Herr Six," sagde han og dykkede ned i en mappe, som lå ved hans fødder, og hvorfra han fremdrog en læderfarvet sagsmappe, som han anbragte på tæppet mellem de to sofaer. "Jeg har her de seneste forsikringsvurderinger foruden nogle fotografier." Han løftede et ark papir og læste bundlinjetallet uden større sindsbevægelse, end hvis det havde været tallet på hans månedlige avisregning. "Syv hundrede halvtreds tusind Reichsmark." Jeg fløjtede uvilkårligt. Schemm fór sammen ved det og rakte mig så nogle fotografier. Jeg havde set større sten før, men kun på fotografier af pyramiderne. Six begyndte at fortælle deres historie.

"I 1925 var verdensmarkedet for juveler oversvømmet af de ædelsten, som blev sat til salg af eksilrussere og bolsjevikker, der havde fundet en indmuret skatkiste i fyrst Jussupovs palads. Han var gift med tsarens niece. Jeg købte adskillige stykker i Schweiz samme år: en broche, et armbånd, og det mest værdifulde, en diamanthalskæde bestående af tyve brillanter. Den er fremstillet af Cartier og vejer over hundrede karat. Det er vel næppe nødvendigt at sige, Herr Gunther, at det ikke bliver let at skaffe sig af med dette stykke."

"Nej, bestemt ikke." Det var måske kynisk af mig, men juvelernes sentimentale værdi virkede nu ganske ubetydelig sammenlignet med den monetære. "Fortæl mig noget om penge-skabet."

"Jeg har betalt det," sagde Six, "præcis som jeg har betalt

huset. Paul havde ikke specielt mange penge. Da Gretes mor døde, forærede jeg hende juvelerne, og samtidig fik jeg installeret et pengeskab, hvor hun kunne opbevare dem, når de ikke befandt sig i bankboksen.”

“Hun havde altså haft dem på for nylig?”

“Ja. Hun ledsagede min kone og mig til et bal nogle få nætter før hun blev myrdet.”

“Hvad var det for et pengeskab?”

“Stockinger. Vægmonteret, kombinationslås.”

“Og hvem kendte kombinationen?”

“Min datter, og så Paul, selvfølgelig. De havde ingen hemmeligheder for hinanden, og jeg tror, han opbevarede nogle papirer fra sit arbejde i skabet.”

“Og ellers ingen?”

“Nej. Ikke en gang jeg selv.”

“Ved De, hvordan pengeskabet blev åbnet. Blev der brugt sprængstof?”

“Jeg tror ikke, der blev brugt sprængstof, nej.”

“Altså en nøddeknækker.”

“Hvad vil det sige?”

“En professionel pengeskabstømmer. Men vedkommende må have været meget dygtig.” Six lænede sig fremover i sofaen.

“Måske,” sagde han, “har tyven tvunget Grete og Paul til at åbne skabet, før han har beordret dem tilbage i sengen og derefter skudt dem. Og senere har han så sat ild på huset for at sløre sine spor – føre politiet på vildspor.”

“Ja, det er en mulighed,” indrømmede jeg. Jeg gned mig på det cirkelrunde glatte stykke hud i mit ellers ru ansigt – det sted, hvor jeg var blevet stukket af en moskito i Tyrkiet og aldrig siden havde barberet mig. Men ret ofte går det op for mig, at jeg sidder og gnider mig netop dér, når jeg ikke er helt tryk ved et eller andet. Og hvis der er noget, der med garanti får mig til at føle mig utryk, er det en klient, der vil lege detektiv. Jeg udelukkede ikke, at hans scenario var tænkeligt, men nu var det min tur til at spille ekspert. “En mulighed, ja, men en ret rodet mulighed,” sagde jeg. “Jeg kan ikke forestille mig nogen bedre måde at tiltrække sig mistanke på end ved at arrangere sin helt private rig-

dagsbrand. At spille van der Lubbe og sætte ild til stedet lyder ikke som noget, en professionel tyv ville finde på, men det gør selve mordene på den anden side heller ikke." Der var selvfølgelig en lang række huller i det, jeg sagde: Jeg anede ikke, om der var tale om en professionel; desuden var det efter min erfaring sjældent, at et professionelt job også omfattede mord. Jeg ville bare høre min egen stemme til en afveksling.

"Hvem kunne vide, at hun havde juvelerne i skabet?" spurgte jeg.

"Jeg selv," sagde Six. "Grete havde ikke fortalt det til nogen. Jeg ved ikke, om Paul havde."

"Og havde nogen af dem fjender?"

"Jeg kan ikke udtale mig på Pauls vegne," sagde han, "men jeg er sikker på, at Grete ikke havde en eneste fjende i verden." Selv om jeg godt kunne acceptere muligheden af, at Fars Lille Pige altid børstede sine tænder og sagde sin aftenbøn, havde jeg svært ved at ignorere, at Six var så upræcis, når det gjaldt svigersønnen. Det var anden gang, han havde udtrykt usikkerhed med hensyn til, hvad Paul kunne tænkes at have fundet på.

"Hvad med Dem selv?" sagde jeg. "En rig og magtfuld mand som Dem må da have en hel del fjender." Han nikkede. "Er der nogen, som måske hader Dem nok til ønske at ramme Dem gennem Deres datter?"

Han tændte sin havaneser igen, pulsede på den og holdt den ud fra sig mellem fingerspidserne. "Fjender er en uundgåelig følge af stor rigdom, Herr Gunther," meddelte han mig. "Men det er forretningsrivaler, jeg taler om, ikke gangstere. Jeg tror ikke, nogen af dem ville kunne gøre noget så koldblodigt som dette." Han rejste sig og gik hen for at se til ilden. Med en stor messingildrager flyttede han med kraftfulde bevægelser den kævle, der truede med at vælte ud af ildstedet. Mens han således havde sænket paraderne, stangede jeg ham spørgsmålet om svigersønnen.

"Kom De og Deres datter og svigersøn godt ud af det sammen?"

Han vendte sig om for at se på mig, stadig med ildrageren i hånden og en let rødme i kinderne. Det var svar nok for mig,

men han forsøgte alligevel at stikke mig blå i øjnene. "Hvorfor i alverden stiller De dog sådan et spørgsmål?" spurgte han.

"Ja, ved De nu hvad, Herr Gunther," sagde Schemm og foregav at være chokeret over, at jeg kunne finde på at stille sådan et ufornuftigt spørgsmål.

"Vi havde vores uoverensstemmelser," sagde Six. "Men hvilken mand er ikke sommetider uenig med sin svigersøn?" Han lagde ildrageren fra sig. Jeg sagde ikke noget i et minut. Til sidst sagde han: "Men med hensyn til Deres efterforskning ville jeg foretrække, at De begrænsede Deres aktiviteter til specifikt at søge efter juvelerne. Jeg er ikke så vild med tanken om, at De snuser rundt i mine familieanliggender. Jeg betaler Deres salær, hvad det så end er ..."

"Halvfjerds mark om dagen plus omkostninger," løj jeg i håb om, at Schemm ikke havde kontrolleret det.

"Og desuden vil Germania Livsforsikring og Germania Forsikring udbetale en findeløn på 5%. Er det acceptabelt for Dem, Herr Gunther?" Jeg regnede mig frem til en findeløn på 37.500 mark. Med den slags penge i banken havde jeg mit på det tørre. Jeg opdagede, at jeg sad og nikkede, selv om jeg ikke var så vild med de grundregler, han havde fastsat. Men for næsten 40.000 var det vel købers marked.

"Men jeg advarer Dem – jeg er ikke nogen tålmodig mand," sagde han. "Jeg vil se resultater, og jeg vil se dem hurtigt. Jeg har skrevet en check til dækning af Deres umiddelbare behov." Han nikkede til sin håndlanger, som rakte mig en check. Den var på tusind mark og kunne indløses i Privat Kommerz Bank. Schemm gravede igen i sin mappe og rakte mig derpå et brev på Germania Livsforsikrings brevpapir.

"I dette brev hyres De af vores selskab til at efterforske branden med henblik på et eventuelt fremtidigt krav fra boet. Huset var forsikret af os. Hvis De støder ind i problemer, skal De kontakte mig. De må under ingen omstændigheder plage Herr Six eller nævne hans navn. Her er et dossier med nogle baggrundsoplysninger, De måske kan få brug for."

"De har tilsyneladende tænkt på alt," sagde jeg pointeret.

Six rejste sig, fulgt af Schemm og derpå, noget stivbenet, mig

selv. "Hvornår begynder De på Deres efterforskning?" spurgte han.

"Så snart jeg har fået sovet ud."

"Glimrende." Han klappede mig på skulderen. "Ulrich kører Dem hjem." Så gik han over til sit skrivebord, satte sig på sin stol og gav sig til at gennemgå nogle papirer. Mig viede han ikke yderligere opmærksomhed.

Da jeg stod i den beskedne hall igen og ventede på, at butleren skulle dukke op med Ulrich, hørte jeg en anden bil køre ind i gården. Den larmede for meget til at være en limousine, og jeg gættede på, at det var en sportsvogn af en slags. En dør smækkede, der lød skridt i gruset, og en nøgle raslede i hoveddørens lås. Ind gennem døren kom en kvinde, jeg øjeblikkelig genkendte som UFA-studiernes filmstjerne Ilse Rudel. Hun var iført en mørk zobelpels og en aftenkjole af blå organza. Hun så forvirret på mig, mens jeg bare stirrede tilbage. Hun var det værd. Hun havde sådan en krop, jeg altid kun har drømt om – i drømme, jeg ofte har drømt om at drømme igen. Der var ikke meget, jeg ikke kunne forestille mig den krop i færd med, bortset fra almindelige ting som at arbejde og komme i vejen for en mand.

"God morgen," sagde jeg, men så dukkede butleren op med sine kattepote-indbrudstypeskridt og hjalp hende ud af zobelskindspelsen, så hendes opmærksomhed blev bortledt fra mig.

"Farraj, hvor er min mand?"

"Herr Six er i biblioteket, frue." Jeg spærrede mine blå øjne op ved spørgsmålet, og jeg mærkede min underkæbe synke. At denne gudinde skulle være gift med gnomen i arbejdsværelset, hørte til den slags, der virkelig afstiver ens tro på Mammon. Jeg betragtede hende, mens hun gik hen mod døren til biblioteket bag mig. Frau Six – jeg kunne slet ikke komme mig over det – var høj og blond og så lige så sund ud som sin mands schweiziske bankkonto. Der var noget tvært over hendes mund, og mit kendskab til den fysiognomiske videnskab fortalte mig, at hun var vant til at få tingene, som hun ville have dem: kontant. Et par brillantøreringe lynede fra hendes perfekte ører, og da hun nærmede sig, fyldtes luften med duften af 4711. Netop som jeg regnede med, at hun ville ignorere mig, tilkastede hun mig et

blik og sagde køligt: "Godnat, hvem De end er." Så opslugte biblioteksdøren hende med hud og hår, før jeg fik en chance for at gøre noget tilsvarende. Jeg rullede tungen tilbage i munden og så på mit ur. Klokken var halv fire. Ulrich dukkede op igen.

"Ikke så underligt, han sidder længe oppe," sagde jeg og fulgte efter Ulrich ud gennem døren.